

ת"פ 34966/12/13 - מדינת ישראל נגד מוחמד אבו זקיקה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 34966-12-13 מדינת ישראל נ' אבו זקיקה(עציר)
בפני כב' השופטת מיכל ברנט

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מוחמד אבו זקיקה (עציר)

הנאשם

נוכחים: ב"כ המאשימה עו"ד יעל בן שמואל

ב"כ הנאשם עו"ד רחל טוביה

הנאשם הובא על ידי שב"ס.

הכרעת דין

כללי

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של שוד בחבורה, עבירה לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין") וקשר לפשע, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין.

עובדות כתב האישום

2. על פי עובדות כתב האישום, עובר לתאריך 11.9.13, קשר הנאשם קשר עם שני אחרים שזהותם אינה ידועה למאשימה, לשדוד רכב מסוג ג'יפ טויוטה לנד קרוזר (להלן: "הרכב") בו היה מותקן מכשיר "איתוראן", השייך לא.ב.נ, נכה צה"ל יליד 1947, המתגורר בגפו ביבנה (להלן: "המתלונן").

ביום 11.9.13 בשעה 02:30 או בסמוך לכך, עת ישן המתלונן במיטה בקומת הקרקע בביתו, נכנסו הנאשם ושני האחרים, דרך חלון שפתחו, לבית המתלונן (להלן: "הבית"). השלושה התנפלו על המתלונן ואחזו בו כך שאחד תפס את פיו ולחץ על פניו בחוזקה, אחד ישב על בטנו ואחד על רגליו, ויחד כבלו את

ידיו ורגליו באמצעות אזיקונים, תוך שהם מאיימים להורגו.

הנאשם ושני האחרים לקחו את מכשיר הטלפון הנייד ומפתחות הרכב של המתלונן תוך שאיימו על המתלונן שיהרגו אותו וישרפו את ביתו, ותחת איומים חילצו מפיו את מספר ה'קודן' של הרכב. לאחר מכן איימו על המתלונן שלא יזוז עד שהרכב יגיע לחיפה, ואחד מהם איים כי אם ישמע שהמתלונן זז יהרוג אותו וישרוף את ביתו. לאחר מכן עזבו השלושה את הבית וברחו מהמקום כשברשותם רכבו של המתלונן.

אנשי משטרה בסיוע אנשי "איתוראן", איתרו את הרכב בסמוך לצומת שער הנגב והציבו במקום מחסום דוקרנים. הרכב עלה עם גלגליו על מחסום הדוקרנים ונעצר, והנאשם ושני האחרים נטשו את הרכב ונמלטו מהמקום.

3. הנאשם נעצר ביום 3.12.13 בעקבות ממצאי DNA שנמצאו בזירה. שותפיו לא אותרו.

מענה לכתב האישום

4. הנאשם לא חלק על שרשרת המוצג והימצאות DNA שלו על האזיקונים שנתפסו בבית המתלונן, אולם כפר במיוחס לו בכתב האישום וטען כי היה מודע לכך שהמתלונן שהה ביום האירוע בכתובת המצוינת בכתב האישום, וכי שני האחרים פנו אליו בסמוך לפני האירוע ולאחר שהתגבשה אצלם תכנית הגניבה וביקשו ממנו לסייע להם בכך שיעמוד בחוץ ויתצפת. משכך, עמדת הנאשם היתה כי הוא לא נכנס לבית המתלונן, אלא המתין בחוץ לבקשת שני האחרים. בחלקו השני של האירוע, לאחר שהמעורבים נכנסו לבית לקבלת קוד ה"איתוראן" ולבקשתם, נכנס הנאשם דרך דלת הבית, מסר לידיהם אזיקונים ויצא מיד החוצה על מנת להמתין ולתצפת. לטענתו הוא לא היה שותף לקשירת הקשר, לא נכנס לבית ולא השתתף באופן פעיל באלימות ובאיומים שננקטו כלפי המתלונן, הוא לא ברח מהמקום כשברשותו רכבו של המתלונן ועל כן ממילא לא ברח מהרכב לאחר שעלה על מחסום דוקרנים.

פרשת התביעה

5. מטעם התביעה העידו המתלונן, שוטרים שנטלו חלק בחקירה ובאמצעותם הוגשו הודעות הנאשם וחומרים נוספים מתיק החקירה (כפי שיפורט בהמשך): רס"מ ולדיסלב זרובימסקי, רס"ל בכיר יחיאל דהן שהיה ראש צוות החקירה בתיק ורס"מ גבריאל אביב שחקר את הנאשם, היה נוכח בעימות בין הנאשם למדובב והשתתף בשחזור. כן העיד המדובב "איימן".

עדותו של המתלונן

6. המתלונן הינו פרופ' לאימונולוגיה במכון ויצמן, בן 66, נכה צה"ל משנת 67', והוא מתגורר בגפו ברח' ***** ** ביבנה, בבית קרקע דו קומתי.

בעדותו מסר כי בזמן האירוע ישן בקומת הכניסה לבית, בשל בעיות ברכיים מהן הוא סובל המקשות על תנועתו, וכי מיטתו נמצאת מרחק של כ-4.5 מטר מדלת הכניסה לבית.

ביום האירוע הלך לישון בשעה 01:45 ובסמוך לשעה 02:30 התעורר בשל תחושות מוזרות ורעשים שלא היו ברורים לו, שבעקבותיהם חש בחוסר שקט ולא נרדם. לפתע, הבחין כי דלת הכניסה לבית נפתחה ושלושה רעולי פנים נכנסו לבית. הוא צעק לעברם: "מה אתם עושים, מה אתם חושבים שאתם עושים, תעופו מפה", אולם במקום לברוח הם התקדמו לכיוונו, וכך תאר: "הם עפו לכיוון שלי ושעטו עלי בטירוף ואחד עף לי על הפרצוף שני על הבטן והשלישי על הרגליים בצורה מאוד מאיימת וטלטלו אותי במיטה ומחצו אותי עם המשקל שלהם וזה שקפץ לי על הפנים פשוט מחץ לי את הפנים וטלטל לי את הפרצוף ושם לי אפילו כרית על הפרצוף" (עמ' 9 לפרוטוקול ש' 18-21). הם דרשו ממנו את קוד ה'קודן' של רכבו מסוג טיוטה לנדקרזר בצבע כסף.

המתלונן העיד כי היה המום, פחד, רעד ולא הבין מה קורה וציין כי איימו שירצחו וישחטו אותו ומרוב לחץ נתן להם קוד גוי. שניים מהפורצים יצאו החוצה ואחד נשאר והתיישב לו על החזה והניח לו כרית על הפרצוף. לאחר מכן שמע אותם חוזרים ומדברים. אמרו "הבן זונה נתן מס' לא טוב". כן שמע כי השתמשו בשמות יוסף ומוחמד ודיברו חלק בעברית וחלק בערבית. (עמ' 9 לפרוטוקול ש' 26-27).

המתלונן המשיך והעיד שהפורצים דיברו עברית על מנת להפחידו, וכך אחד מהם אמר: "יוסף תביא את הסכין, אם הוא לא נותן לי את הקודן, את המספר, אנחנו נשחט אותו, נשרוף אותו, נשרוף לו את הבית" (עמ' 9 לפרוטוקול ש' 28-29).

לאחר מכן התחילו לטלטל אותו בצורה עזה יותר, להפחיד אותו וממש מחצו לו את הפרצוף. הוא שמע ששניים מהפורצים יצאו והניעו את הרכב ואז השלישי שהיה רכון עליו וכנראה היה המנהיג אמר לו: "תשמע טוב, תשמע טוב, שלא תעיז להוציא אף מילה, תשב בשקט, תשתוק, אם לא תשתוק, אנחנו נרצח אותך. עכשיו נחכה עד שהם יתרחקו. ואז הוא אמר לי תוך כדי שהוא לוחץ לי את הפרצוף, אתה הבנת? אתה שומע? ואז הוא אמר אתה עכשיו תשמע טוב אני יוצא אבל אני אהיה ליד הדלת בחוץ ושלא תעז להוציא אף מילה ולא תצעק ולא תעז לזוז ולהגיד כלום. אם אשמע אותך זז או צועק אני נכנס חזרה ואני באמת שוחט אותך רוצח אותך, שורף אותך ושורף את כל הבית..." (עמ' 10 לפרוטוקול ש' 2-7). המתלונן העיד שפחד ורעד.

בהמשך סיפר המתלונן כי בזמן ששלושת הפורצים רכנו עליו, הם אזקו אותו באזיקונים שהביאו איתם ותיאר כי כל התנהלותם הייתה מאיימת. כן תאר כי בזמן שטלטלו ומחצו אותו, הוא נשאל אם יש לו כסף ואיפה הכסף, אמר שיש לו רק 70 ₪ במזומן וכרטיסי אשראי ושייקחו אותם ואחד מהפורצים הלך לחפש רכוש בעל ערך שניתן לקחת. אותו אחד לקח את הכסף המזומן ורצה לקחת את המחשב הנייד מהשולחן. המתלונן אמר שזה מחשב המשמש אותו לעניינים הקשורים בעבודה, ושייקחו את הרכב. המחשב הנייד נותר במטבח אחרי שהפכו תיקים במטרה למצוא דברים.

לאחר שהפורצים עזבו את המקום, הצליח המתלונן לשחרר יד אחת מהאזיקונים, משום שכופף אותה כשאזקו אותו. הוא ניגש אל שולחן העבודה שלו ועם מספרים חתך את האזיקונים, לקח את הטלפון האלחוטי - מאחר והשלושה לקחו את הטלפון הסלולרי שלו והשליכו אותו לגינה (עמ' 10 לפרוטוקול ש' 22) - ונכנס בחזרה למיטה, ובעודו מתחת לשמיכה צלצל ברעד ובפחד למוקד העירוני, דיבר עם המוקדן בלחש וביקש ממנו להתקשר למשטרה משום שהותקף

בביתו על ידי שלושה חשודים ממוצא ערבי ששדדו את ביתו וגנבו את רכבו (כפי שעולה מת/18 - דו"ח הפנייה למוקד העירוני).

לאחר כרבע שעה הגיעו למקום פקחי העיריה ולאחריהם השוטרים.

בהמשך איתרה המשטרה את הרכב דרך חברת "איתוראן" ועקבה אחר השודדים.

המתלונן מסר כי השודדים לבשו חולצות עם קפוצ'ון, חבשו כובע מצחייה בהיר ועטו צעיף שחור שכיסה את מרבית פניהם, כך שהצליח לראות רק את החלק שבין המצח לתחתית האף. עם זאת מסר כי אחד מהם היה בעל מבנה גוף בריא, אחד היה בעל מבנה גוף רזה יותר ואחד היה גבוה יותר מהאחרים. לפורץ שהיה צמוד אליו היה ריח של עיזים (עמ' 11 ש' 3).

מרבית החלונות בבית היו סגורים ומסורגים למעט החלון בקומה השנייה, ממנו להערכת השוטרים נכנסו הפורצים, שהינו חלון קטן הפונה למרפסת והקיר של השכן. להערכתו הפורצים הכירו את החלון ולכן הוא חשד שמדובר בקבלנים או פועלים שעבדו בבית השכן (עמ' 12 לפרוטוקול ש' 7-9).

המתלונן אישר שלא הוא נהג ברכב שנמצא נוסע במהירות מופרזת של 140 קמ"ש ביום האירוע. הוא אישר שתמונת הרכב שהוצגה לו, היא תמונת הרכב שלו (עמ' 12 לפרוטוקול ש' 22).

מלבד השלושה שנכנסו לבית לא הבחין באדם נוסף שנכנס ואף אחד אחר לא נגע בו. כל השלושה נהגו באלימות וקפצו עליו. "בפירוש שלושה באלימות רבה קפצו עלי והפחידו אותי פחד מוות" (עמ' 13 לפרוטוקול ש' 24-25).

העד תיאר את הנזקים הפיזיים והנפשיים שנגרמו לו כתוצאה מהאירוע. מבחינה פיזית נגרמו לו שפשופים בפנים וברגליים, ושפשופים וסימנים אדומים בצוואר. מבחינה נפשית תאר כי חווה טראומה: בסמוך לאירוע אף התקשה לדבר עם השוטרים, ומאז האירוע הוא מתקשה להירדם ובנו בא לישון איתו, הוא מניח סכיני מטבח גדולים בתוך השידה שליד המיטה, כל הבית סורג שוב וחוזקו התריסים והחלונות בקומה השנייה. גם בת הזוג סירבה לבוא לישון עמו בבית מאז המקרה. (עמ' 14 לפרוטוקול ש' 1-18).

באשר לנזקים שנגרמו לרכב, העיד שלאחר שהצמיגים נוקבו בשל מחסום הדוקרנים, המשיכו השודדים לנסוע על הג'נטים ו"דפקו" אותם. היו שריטות על כל האוטו כי כנראה שהם נסעו איתו בפרדסים. הנזק הכללי הוערך על ידו בכ- 35,000-40,000 ₪.

בסיום חקירתו הראשית הוסיף המתלונן ואמר "מה שהם עשו זה היה חציה של קו אדום שהשפיעה עלי כמובן ישירות. זה יכל להיגמר גם בצורה אחרת לגמרי. הטרואמה שאנשים מרגישים חוסר ביטחון בביתם זה הרבה יותר חמור מכסף..." (עמ' 14 לפרוטוקול ש' 25-26).

בחקירתו הנגדית, אישר שלא יכול לומר בוודאות ששלושת השודדים נכנסו מהחלון בקומה השנייה, אבל ברמת סבירות גבוהה, יכול לומר שאחד מהם נכנס ופתח לאחריים. כן מסר כי לאחר שלא הצליחו להניע את הרכב, נכנסו השלושה מבעד לדלת, מבלי ששמע אפילו רעש פתיחה של המנעול. (עמ' 16 לפרוטוקול ש' 16).

המתלונן אישר כי לא נערך לו מסדר זיהוי קולות בתחנת המשטרה, למרות ששמע את קולותיהם של הפורצים. כן אישר כי הבית היה חשוך בזמן האירוע וכי אינו יכול לתאר את השודדים בוודאות. יחד עם זאת, עמד על כך שלבית נכנסו שלושה שודדים, ואמר כך: "אתה מתעקש שלא היו שלושה? אני לא מבין למה אתה מתעקש שראיתי רק שניים. אני חייב לציין שהאור בדלת הכניסה החיצוני תמיד דולק בלילה גם לפני האירוע. כשהם נכנסו הם נכנסו בעצם מתוך אור לחושך. ברור שראיתי אותם. ברור שראיתי שלושה. לא יכולתי לפספס אחד. זה לא ג'וק..." (עמ' 18 לפרוטוקול ש' 5-8).

עדויות השוטרים

7. עד תביעה 15 רס"מ ולדיסלב זרובימסקי, חוקר בצוות החקירה, צפה בדיסק מצלמות האבטחה הממוקמות בבית השכן הסמוך לבית המתלונן (הוגש וסומן ת/17א) וערך ביום 15.12.13 דו"ח צפייה (הוגש וסומן ת/17). כמו כן הוגש מזכר שסומן ת/19 וממנו עולה כי השעה בסרטונים אינה נכונה, והיא מאחרת בשעה.

על פי דו"ח הצפייה, במצלמה 2 נראים הרחוב, כלי רכב חונים וחצר עם שער.

בשעה 01:02:53 נראים שלושה גברים עוברים ליד השער בתנועה לכיוון ביתו של המתלונן. הראשון לבוש בבגדים חומים ללא כובע או קפוצ'ון, השני לבוש בגדים בהירים עם קפוצ'ון על הראש והשלישי חבוש בכובע מצחייה ולא ניתן לזהות את צבע בגדיו. בשל איכות הצילומים העיר עורך הדו"ח שלא ניתן לזהות את הפנים של החשודים.

בשעה 01:38:19 ניתן לראות רכב מסוג ג'יפ 4*4 יוצא מהחנייה של הבית בנסיעה לאחור ועוזב את המקום.

בשעה 01:46 הגיעו בלשים למקום.

מצפייה בסרטון שהורד ממצלמה 1 נראות בשעה 01:02:55 שלוש דמויות בשחור לבן עוברות ליד חומת הבית. בשעה 01:38:30 נראה רכב מסוג 4*4 יוצא מהחנייה ועוזב בנסיעה.

בבית המשפט, הוצגו סרטוני האבטחה. העד הסביר מה רואים בהם. עוד העיד לגבי שעת הצילום, כפי שתועדה במזכר ת/19.

8. עד תביעה 17, רס"ל בכיר יחיאל דהן, שימש כראש צוות החקירה. תיאר הגעה לביתו של המתלונן מספר ימים לאחר קרות האירוע יחד עם החוקר ולדיסלב כששניהם החלו בפעולות ראשוניות שכללו איתור מצלמות אבטחה, חקירה נוספת של המתלונן ובדיקות נוספות. כשהבין שמדובר בחשודים שהינם בני מיעוטים, שיתף את אנשי המודיעין במחוז דרום. בהמשך התקבלה ידיעה מודיעינית מרכז מודיעין לגבי תושב שטחים בשם סוויטי שיכול להיות

שקשור למקרה, החשוד אותר בשטחים והובא לחקירה בישראל, אך שוחרר כעבור כ-10 ימים, לאחר הפעלת מדובב, משום שלא נמצאו נגדו ראיות מספיקות.

מבית המתלונן נאספו מוצגים, כגון האזיקונים ומוצגים נוספים והם נשלחו לבדיקות מעבדה, בסמוך לאחר אירוע השוד. כעבור זמן מה התקבל מסמך הצלבת זירות. משיחה שערך העד עם המעבדה הביולוגית במז"פ התברר שהופק פרופיל DNA מהאזיקונים בהם נקשר המתלונן, המתאימים בחלקם לאדם בשם פואד אבו זקיקה (להלן: "פואד"). הבודק מסר לעד שייטכן ובדיקת בני משפחתו של פואד תגלה התאמה לפרופיל המדויק שנדגם מהאזיקונים.

בדיקה במערכת המשטרתית גילתה כי לפואד מספר אחים ואחיות. שניים מהם יכלו להתאים לפרופיל ה-DNA שנדגם. אחד האחים, הוא מוחמד אבו זקיקה, הנאשם בתיק.

בסיוע תחנת עיירות, אותר הנאשם. ביום 21.10.13 נלקחה ממנו דגימת רוק לצורך בדיקת התאמת פרופיל DNA (ת/40 - דו"ח חיפוש חיצוני בגופו של הנאשם ומזכרו של מאיר טפירו בעניין הסכמת הנאשם ללקיחת הדגימה). הדגימה הועברה למז"פ. זמן קצר לאחר מכן התקבלה תשובת מז"פ לפיה יש התאמה מלאה של פרופיל ה-DNA שנדגם על האזיקונים בזירת האירוע וזה של הנאשם.

חוות דעתו של לב ווסקוביניק (הוגשה וסומנה ת/11) מאשרת כי "פרופיל ה-DNA שהתקבל מהאזיקונים תואם לפרופיל ה-DNA המיוחס למוחמד אבו זקיקה או כל אדם אחר בעל פרופיל זה כפי שהתקבל בבדיקות אלו... על פי אומדן סטטיסטי של האוכלוסיה הישראלית (יהודית או ערבית), שכיחות הפריטים באוכלוסייה, שהינם בעלי פרופיל DNA כפי שהתקבל בחומר שנדגם מהאזיקונים נאמדת באחד ליותר ממיליארד פרטים..."

לאור זאת נעשו פעולות לאיתור הנאשם. הוא הובא לחקירה, נחקר מספר פעמים החל מיום 3.12.13 (ת/1 - ת/4) והכחיש כל קשר לאירוע.

לתאו של הנאשם הוכנס מדובב, והנאשם מסר למדובב פרטים מוכמנים הקשורים לאירוע.

בחקירותיו של הנאשם ביום 10.12.13 (ת/5 - ת/6) הוא קשר עצמו לראשונה לבית ומסר גרסה לפיה עבר במקרה במקום, שמע מהבית צעקות, נכנס לבית, ראה אדם קשור, בדק אותו ואז תקפו אותו כמה אנשים והוא יצא מהבית ולא דיווח למשטרה. בשלב מאוחר יותר באותו יום ביקש הנאשם לספר את האמת ומסר לעד כי היה במקום עם שניים נוספים, הוא המתין בחוץ ונתן להם את האזיקונים והכל היה מתוכנן מראש.

בשלב זה ציין העד כי הנאשם נלקח לחקירה נוספת ובהמשך נערך עימות בינו לבין המדובב (ת/20). כשנתבקש העד לתאר את העימות בין הנאשם למדובב הוא תיאר שהנאשם החל לקלל את המדובב ולירוק, עת הלה הטיח בפניו כל מה שאמר לו בתא.

לאחר מכן יצאו להובלה והצבעה שתועדה חזותית, (ת/21א), על מנת שהנאשם יצביע על המקומות (ת/21). בתחילה

טען הנאשם כי אינו יודע להגיע ליבנה. לאחר שהגיעו לעיר יבנה ידע הנאשם לכוון לאזור הבית. בשלב מסוים הנאשם אמר שהוא לא זוכר ואולם בהמשך הצביע על בית המתלונן.

מול ביתו של המתלונן מסר הנאשם גרסתו, וכשהוכנס לבית תיאר את האירוע.

העד מסר פרטים נוספים על התפתחות החקירה. על פי מסלול הנסיעה של הרכב, הבינו החוקרים שהרכב צולם במצלמת מהירות בצומת אמונים. חוקר התנועה נתבקש למסור את הצילומים ולבדוק אילו כלי רכב מצולמים במקביל לצילום רכב המתלונן (ת/15) הזמנה לדין וכתב אישום על שם הנאשם באשר לרכב שצולם בליל האירוע ות/16 - דו"ח תמונות מפוענחות בצומת אמונים מלילה אירוע). כך אותר רכבו, רכב מסוג מיצובישי (ת/14) השייך לסאלח אבו זקיקה.

בדיקה שנערכה גילתה שלנאשם יש קשר לרכב המיצובישי, הנאשם במהלך חקירתו קשר עצמו לרכב זה.

עוד הפנה העד במהלך עדותו למזכרים ת/23 ות/30 מהם עולה שהנאשם מסר גרסה במהלך שיחת מסדרון לפיה היה רק השומר באירוע. כן מסר שני שמות פרטיים של חשודים, אולם ללא שמות משפחה לא ניתן היה לאתר חשודים נוספים. הנאשם סירב למסור את השמות וטען שאצל הבדואים זה אסור משום שזה יכול להוביל לרצח.

בחקירה נגדית העיד שלא נערך למתלונן מסדר זיהוי משום שטען שאינו יכול לזהות.

גם מסדר זיהוי קולי לא נערך. העד מסר כי לאורך כל שנות שירותו לא ערך מסדר זיהוי קולי וכי השתמש בשיקול דעתו ובחר שלא לבצע מסדר זיהוי זה. "אני עובד לפי שיקול הדעת שלי. שמעתי על אופציה כזו, לא התעסקתי איתה, לא חשבתי שהיא נכונה, לא עשיתי אותה..." (עמ' 25 לפרוטוקול ש' 1-2).

כאשר נשאל לגבי סתירות העולות מהודעותיו של המתלונן באשר למקום כניסתם של הפורצים לבית, השיב כי לא מצא סתירה בהודעותיו.

כאשר הופנה להודעת המדובב שהוכנס לתאו של מוחמד סוויטי ממנה עולה שסוויטי מסר פרטים מוכמנים לגבי האירוע, אותם יכול היה לדעת רק מי שהיה נוכח באירוע, השיב העד שכל הפרטים שסוויטי מסר למדובב נמסרו לו על ידי מי שחקר אותו בחקירה הראשונה: "אני מפנה אותך לחקירה הראשונה שחקר גבי אביב את החשוד פאדי סוויטי, גבי עשה שם טעויות, את כל מה שהזכרת, הוא אמר לו בחקירה שלו. אז לא ייחסנו לזה עניין. אני לא מתבייש לומר, זו הייתה טעות של החוקר הזה..." (עמ' 26 לפרוטוקול ש' 3-5), זו המסקנה אליה הגיעו החוקרים אחרי שניתחו את הראיות בתיק.

9. עד תביעה 21, רס"מ גבריאל אביב, ביצע חלק מחקירות הנאשם, ערך את העימות בין המדובב לנאשם והשתתף בשחזור. העד שוחח עם המדובב לגבי הפרטים שנמסרו לו על ידי הנאשם במסגרת שהייתם בתא ותיאם עמו תרגיל חקירה, כפי שנרשם במזכר שהוגש וסומן ת/41.

בחקירתו הנגדית אישר שחקר את הנאשם בתחנת רחובות וכשנשאל אם במקביל לחקירת הנאשם בדלת פתוחה התנהלה בחדר סמוך חקירה של המדובב וגם שם היתה דלת פתוחה, השיב שאינו זוכר.

עדות המדובב

10. איימן (להלן: "המדובב") שהה עם הנאשם בתא במשך 4 ימים. בתדריך שערך לו פקד אלדד פרץ, קמב"ל חקירות תחנת רחובות, נמסר לו שהוא צריך לברר עם עצור בשם מוחמד לאן הוא פרץ, מה גנב ומי היו השותפים שלו. הוא לא הכיר את הנאשם (ת/43 - תדריך מדובב). בתמורה הובטחו לו 400 ₪ לכל יום הפעלה.

הודעות המדובב הוגשו וסומנו ת/53 - ת/55. הוגשו גם תמלילי שיחות של המדובב והנאשם וסומנו ת/45 - ת/50.

ת/51 הינו מזכר מיום 10.12.13- האזנה לעמדת דיבוב ות/52 - מזכר מיום 15.12.13 שהינו תמלול מקטעים מעמדת דיבוב, שניהם מסמכים שערך רס"ר פייר גודום.

המדובב הוכנס לתא המעצר לפני הנאשם. הוא שמע שהנאשם היה "בהתפרצויות וגניבה, כאילו בשוד של בית" (עמ' 11 לפרוטוקול ש' 28). הנאשם סיפר למדובב שחברים שלו לקחו את המזדה 323 שלו, והוא לא יודע לאן הלכו. עוד סיפר כי עבד בשמירה ביבנה.

המדובב סיפר שהנאשם היה מוטרד מ-DNA. הוא דיבר על דבר אחד ופתאום אמר "זה די.אן.אי של אח שלי" (עמ' 12 לפרוטוקול ש' 6) ואז פחד להמשיך כי פחד מהקלטות ומדובבים. המדובב העיד שהרגיע את הנאשם שהוא לא מדובב ושהנאשם התייעץ איתו מה לעשות אחרי שחזר מחקירות (עמ' 12 לפרוטוקול ש' 17-18).

הנאשם סיפר למדובב שהחוקר אמר לו בחקירה שה-DNA- שייך לו. "בסוף הוא המשיך לדבר על הדי.אן.אי כי הוא פחד מהדי.אן.אי. בסוף הוא אמר לי אתה יודע מה, אני לא צריך לשקר לך, נראה לי שאתה בסדר, ואני ראיתי שאנחנו מדברים ואתה לא מפחד ולא מוקלט... והוא אמר לי באמת הדי.אן.אי שלי...." (עמ' 12 לפרוטוקול ש' 22-25).

לאחר מכן הנאשם התוודה בפניו וסיפר לו "...שהוא עם עוד שני שותפים, דודים שלו, אחד קוראים לו אחמד והשני דפר, הוא סיפר לי שהם תיכננו את זה שבוע קודם לכן. הנאשם עשה את השמירה שלו והסתכל על הבית, מי נכנס ומי יוצא...תכננו איך הוא רוצה להיכנס לתוך הבית. מוחמד סיפר לשותפים שלו הכל שיש שם אדם מבוגר לבדו, אין אף אחד בבית ויצאו שם בשעה 10:00 בלילה. מוחמד היה שם בחוץ עם הרכב שלו, הכין את עצמו להדליק את הרכב ודפר ואחמד נכנסו מהחלון, התחילו לחפש אם יש זהב, תכשיטים, כסף, לא מצאו משהו. פתאום בעל הדירה שמע רעש בפנים. בעל הדירה יצא מתוך החדר שהוא היה בו ופתאום רואה את שלושתם עם כובעים על הראש ועם כפפות על הידיים ובעל הדירה היה צריך לעשות רעש...הוא לא הצליח כי הם היו שלושה אז הם אמרו לו תשמע, אנחנו לא רוצים לעשות לך משהו, אנחנו רוצים את המפתחות של הג'יפ ואנחנו יוצאים. בעל הדירה אמר

להם שהמפתחות על השולחן. הם לקחו את המפתחות ויצאו שלושתם מהדירה, הלכו לג'יפ, ניסו להניע את הרכב אבל הרכב לא עבד. הם חזרו שלושתם לבפנים ואמרו לו שהם רוצים את הקוד הסודי, הוא ניסה להרים יד עליהם ולא הצליח כי הם שלושה והוא מבוגר, הם נתנו לו כמה כאפות וקשרו אותו בחבל...סגרו את הפה שלו ויצאו אל הרכב. מוחמד היה הראשון עם המזדה שלו לבדוק אם יש משטרה ואחמד ודפר נסעו בג'יפ... " (עמ' 12 לפרוטוקול ש' 31-32 ועמ' 13 ש' 1-15).

בהמשך העיד המדובב שהנאשם סיפר לו שהם שמעו צפצוף של איתוראן וגם לא היה להם דלק. הם ראו מחסום ואז ברחו מהג'יפ והמשיכו לנסוע עם הנאשם במזדה.

השלושה תכננו למכור את הג'יפ בכפר שלהם ולקבל כסף מזומן.

הנאשם סיפר למדובב שאחמד ודפר נכנסו לבית מהחלון והוא (הנאשם) חיכה בחוץ, הם פתחו לו את הדלת והוא נכנס לבית (עמ' 14 לפרוטוקול ש' 10-11).

בתחילה התרשם המדובב שהנאשם משקר לו וגם אמר לו את זה (עמ' 14 לפרוטוקול ש' 18-20). אחר כך הנאשם סיפר לו על ה-DNA וכל הפרטים. "**...אחרי זה אמרתי לו זה אתה...סיפרת לי כל מה שעשית מההתחלה ועד הסוף, זה לא מהראש שלי, זה אתה שסיפרת לי על החברים שלך, באיזה שעה נכנסתם ויצאתם, מה עשיתם, אני לא אמרתי לך כלום...**" (עמ' 14 לפרוטוקול ש' 23-25).

בחקירה נגדית העיד המדובב שבתדריך לא מסרו לו פרטים אודות האירוע, דוגמת מה עשה הנאשם ואם היו לו שותפים אם לאו. בהתחלה הנאשם לא סיפר לו כלום אלא סתם פרטים כלליים אודות תכנון לעשות שוד, ולא סיפר על השותפים שלו.

כן אישר כי ביום שישי גם הוא וגם הנאשם יצאו לחקירה. המדובב אישר כי שניהם היו בחדרים מקבילים והדלתות היו פתוחות. המדובב טען שזה היה לפני שנכנסו לאותו תא (עמ' 16 לפרוטוקול ש' 1). שמע את החקירה שלו. ייתכן שבגלל זה אמר לנאשם כשנפגשו בתא שהעניינים שלהם דומים (עמ' 16 לפרוטוקול ש' 18-19).

הוא והנאשם החלו לדבר על ה-DNA רק אחרי שהנאשם חזר ביום שישי מחקירתו.

לגבי תכנון השוד, העיד המדובב שהנאשם סיפר שתכננו את השוד שבוע קודם לכן, עד שהתכנון היה מדויק מאיפה להיכנס ומאיפה לצאת ושהמבוגר לבד.

כשעומת המדובב עם תמלילי השיחות בינו לבין הנאשם, לא ידע להפנות למועדים מדויקים אולם העיד שהנאשם סיפר שהוא עבד בשמירה ביבנה, שהוא חיכה באוטו כשהם נכנסו ואחר כך כשפתחו את הדלת נכנס גם וכבר לא שמר. (עמ' 19 לפרוטוקול ש' 8-9 וכן ש' 31-32).

המדובר במשיך והעיד ששהה יחד עם הנאשם מיום חמישי עד יום ראשון. כל מה שסיפר נאמר לו על ידי הנאשם. למרות שהרבה פרטים נמסרו על ידי הנאשם ביום שישי, הוא היה איתו עוד יומיים כי היו חסרים פרטים אחרים (עמ' 20 לפרוטוקול ש' 26-30).

מסמכים

11. במסגרת פרשת התביעה הגישה ב"כ המאשימה, בהסכמת ב"כ הנאשם, טפסי קבלת מוצגים לבדיקה במעבדה הביולוגית הקשורים לדגימות שנאספו בזירת האירוע וברכב, ביניהם דגימות חומרים ביולוגים החשודים כתאי עור, כמו גם מעתקים של טביעות אצבעות (ת/11א - ת/11ג).

ת/32 ות/33 הם זכ"ד בדיקת זירת השוד, בה נתפסו שלושה אזיקונים ודגימת סימני מריחה וכן תמונות של זירת השוד, הבית מבפנים ומבחוץ וסימני טביעות האצבע שנמצאו על החלון בקומה השניה ונשלחו לבדיקת מז"פ.

ת/12 - ת/16 בהתאמה הם מסמכי דו"ח חברת איתורן אודות מסלול הנסיעה של הרכב שנגנב, דו"ח בדוקאי לגבי רכב המיצובישי שנקלט במצלמת המהירות בסמוך לצומת אמונים וקושר את הנאשם לאירוע, הודעת תשלום קנס לרכב המיצובישי, ההזמנה לדין וכתב האישום נגד המתלונן, ודו"ח תמונות מפוענחות מהמצלמה בצומת אמונים שצולמו ביום האירוע בשעה 02:53.

כן הוגש ת/18 - דף הפנייה של המתלונן למוקד העירוני ממנו עולה כי כבר בפנייתו הראשונה בשעה 02:49 דיווח המתלונן על שלושה חשודים ממוצא ערבי ששדדו אותו.

12. כן הוגשה הודעתו של איוב אבו זקיקה מיום 17.8.14 שנגבתה לאחר שמיעת עדותו של הנאשם בבית המשפט ובעקבות הדברים שעלו במסגרת עדותו.

פרשת ההגנה

במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם.

אסקור להלן בקצרה את הודעותיו של הנאשם במשטרה ואת גרסתו בעדותו בפני.

גרסאות הנאשם בחקירותיו במשטרה

13. הנאשם נחקר 7 פעמים, כל החקירות תועדו גם באופן ויזואלי והוגשו לבית המשפט (סומנו ת/7-1).

בחקירתו הראשונה, מיום 3.12.13 בשעה 15:47 (ת/1), שתק הנאשם במרבית חקירתו. בהתייחס לעבודתו טען כי הוא שומר לילה בחברת "שומרים בנגב", עובד בעיקר באזור תל אביב ובאזור באר שבע והדרום, והכחיש

כי שהה בעיר יבנה. כמו כן טען כי אין ברשותו כלי עבודה, והכחיש כל קשר לפריצות ולתקיפת אדם. עוד טען כי אין לו רכב קבוע וכי הוא מחליף כלי רכב.

בחקירתו השנייה, מיום 5.12.13 בשעה 12:56 (ת/2), אישר הנאשם, בניגוד לטענותיו בחקירתו הראשונה, כי היה ביבנה בשבוע הקודם, ועבד עם אביו בשיפוץ בית אצל לקוחה בשם יפית. כן מסר כי איוב אבו זקיקה ממשפחתו עבד בשמירה בעיר יבנה.

הנאשם מסר שיש לו רכב מיצובישי אך הוא לא נוהג בו כל הזמן.

בהמשך מסר הנאשם כי בחצי שנה האחרונה היה כ-7 פעמים ביבנה, כי יש להם אתר שמירה במחלף יבנה וכי השומרים ישנים שם בקונטיינר.

עוד טען שלא גנב את רכבו של המתלונן וכי אין ראיות נגדו.

בחקירתו השלישית, מיום 6.12.13 בשעה 09:57 (ת/3), אישר הנאשם כי אכרם ואיוב אבו זקיקה עובדים בשמירה במתקן שמירה מחוץ ליבנה מזה כמה שנים, לא ידע למסור מספרי טלפון שלהם, טען כי חוץ מתחנת הדלק 'אלונית' בכניסה ליבנה אין לו קשר לעיר וחזר וטען ש"אני לעולם לא מגיע למצב שאני פורץ לדירה אני בן אדם עובד מתפרנס ואין לי מצב לגנוב...אני אומר לך שלא גנבתי ולא נכנסתי לדירה..." (עמ' 2 ש' 23, 25).

בחקירתו הרביעית, מיום 6.12.13 בשעה 11:13 (ת/4), דבק הנאשם בגרסתו כי לא פרץ לדירה, לא תקף איש וגם לא גנב רכב, והכחיש כי השאיר סימנים במקום הפריצה. כשעומת עם ממצאי DNA הקושרים אותו לאירוע המשיך לטעון כי זה לא הוא, חזר על גרסתו לפיה עבד ביבנה רק אצל בחורה בשם יפית ואישר שנתן דגימת רוק לבדיקה.

בחקירתו החמישית, מיום 10.12.13 בשעה 09:32 (ת/5) אמר הנאשם בתחילת החקירה "אני רוצה לספר את האמת הבנתי את הזכויות שלי..." ואז מסר גרסה לפיה לפני 3 חודשים לערך יצא משגב שלום לעבודה ברכב המיצובישי לשמירה מחוץ ליבנה, ישב במקום השמירה עם חברים והם שתו וודקה עד 12 בלילה. אחר כך נותר לבד, נגמרו לו הסיגריות והיה רעב, יצא ברגל ממקום השמירה, השאיר שם את הרכב שלא יתקרבו גנבים ועבר את הכביש במחלף ליבנה, לכיוון אשדוד, לא רחוק מהבתים. הלך לכיוון תחנת הדלק לקנות סיגריות ואוכל והיה מסטול כי שתי הרבה. כשעבר ליד הבתים שמע צעקות. היה לו יותר מידי ביטחון עצמי בגלל ששתה, הוא נכנס לתוך הבית וראה בן אדם שוכב במיטה, לא מדבר. נגע בו, הסתכל שהכל בסדר וכשרצה לצאת מהבית תקפו אותו שני אנשים רעולי פנים מהגב, דקרו אותו ביד שמאל (הוא הראה צלקת לחוקר), משכו אותו החוצה והרביצו לו בכל הגוף. הם לקחו לו את הטלפון ולכן כשחזר למקום השמירה שלו לא יכול היה להודיע למשטרה.

סיפר שכשיצא מהבית ראה ג'יפ לנדקרוזר יוצא משם במהירות לכיוון הכביש המהיר לאשדוד.

בבוקר נסע הביתה ו"הסברתי את זה לחברים את הסיפור הזה אמרו לי אתה חייב להודיע למשטרה על

המקרה הזה כי אם יקרה משהו ימצאו די.אנ.איי אצבעות טביעות אצבע וגם מצלמות יביאו אותך על המקרה הזה. אחרי זה ביום נסעתי לתחנת המשטרה בתל שבע זה בכפר שלנו הגעתי לשמה רציתי לספר את זה אמרו לי שאין חוקר פה תגיע מחר..." (עמ' 2 ש' 22-24).

לטענתו, לא סיפר זאת בחקירות קודמות כי לא רצה "שיתפרו" לו תיק, עכשיו החליט להודות, והסיפור מדויק. לטענתו, הוא יכול להצביע על הבית. חזר שוב על הסיפור וטען שהיה שיכור. ראה שלושה אנשים בבית. לא זכר איפה נגע בבית, נכנס לבית בסביבות 2 בלילה והמיטה הייתה מול הדלת. כשהתקרב ראה אדם במיטה שלא זז כי היה קשור בידיים וברגליים. 3 רעולי פנים תקפו אותו ולא דיברו איתו. חזר וטען שלקחו לו את הטלפון, סירב למסור שמותיהם של חבריו שהיו איתו בתחילת הערב וטען שאין בכוונתו לסבך אותם.

בשלב מסוים בחקירה, לאחר שהחוקרים הטיחו בו שמות פנה ואמר: **מה העביר לכם את זה המלשין הבן זונה ששמתם לי בחדר מדובב...דיברתי איתו על המקרה אבל לא מדויק מה עשיתי..." (עמ' 4 ש' 106 - 108)** ובהמשך אמר **"אני סיפרתי לו מה שהיה ולא סיפרתי לו את האמת כי אני לא חייב לו והוא לא חייב לי..." (עמ' 4 ש' 115).**

בהמשך הסביר לחוקרים שראה את הג'יפ יוצא מהבית ואחר כך כשהלך לכיוון מקום השמירה ראה אותו בכביש המהיר. הוא תיאר שנגע באיש ששכב במיטה, בלי כפפות, אך לא ניסה לשחרר אותו וכן סיפר כי היה שיכור.

הנאשם חזר וטען שאינו אחד מהתוקפים.

בשורה 157 טען שאינו זוכר מה לבש, אבל לא היה עם כיסוי על הפנים שלו. בש' 210 הודה שלבש ז'קט עם קפוצ'ון אבל לא יודע אם שם את זה על הראש. כשנאמר לו שהמתלונן טוען שהיה אחד מהתוקפים התעצבן, קילל ואיים לפגוע בקורבן.

בחקירתו השישית, מיום 10.12.13 בשעה 12:30 (ת/6) מסר לחוקרים: **"אחרי שלקחתי זמן לחשוב על המקרה אני רוצה לספר את האמת..."** או אז מסר הנאשם כי ישב בשמירה עם חברים, הם שתו וודקה, העניין נראה לו מתוכנן מראש ביניהם והם הציעו לו לבוא איתם רק לתצפת מבחוץ. הם הלכו ברגל מעמדת השמירה לבית כרבע שעה. הוא לא ידע שהם מתכננים לפרוץ לבית. הוא חיכה בחוץ, הם נכנסו ואחר כך קראו לו. היו לו כלי פריצה ביד ואזיקונים שלקח מאתר השמירה, אזיקונים גדולים ועבים. הוא היה בחזית הבית ולא ראה בדיוק איך הם נכנסו. הדלת הראשית נפתחה ומהדלת הראשית מסר להם את האזיקונים, נראה היה לו שקפצו על המיטה על מנת לקשור את המתלונן ולקחת את ה'קודן' ואז נסעו עם הג'יפ והוא חזר ברגל לשמירה. חזר ואמר שבין האחרים היה תכנון ולא סיפרו לו רק ביקשו שיבוא ויעמוד בחוץ.

עוד מסר כי הסתיר את פניו בקפוצ'ון בצבע לבן והם הלכו ברחוב אחד אחרי השני.

בניגוד לדבריו בחקירה קודמת, סיפר בחקירה זו שלא נכנס לבית ואת כל המידע לגבי המתלונן הוא יודע כי

האחרים סיפרו לו. הם שניהם נסעו עם הג'יפ והוא חזר ברגל לשמירה.

בהמשך סיפר לחוקר שראה את המתלונן במיטה כי הסתכל מבעד לחלון כשעמד בחצר. כל האירוע נמשך 30-40 דקות. משאומת הנאשם עם גרסאותיו הסביר לחוקר "מה הסיפור הנכון מה שסיפרת מקודם בעדות הקודמת או הגרסה עכשיו? מה שאני מספר לך עכשיו...אני יודע שעשיתי טעות וגם הייתי שיכור שתיתי וודקה...שתיתי חצי בקבוק אני רק רוצה לצאת מזה כי יש לי דאגות בחוץ יש לי עבודה את האחים שלי שאני דואג להם...וזהו נמאס לי אני רוצה לצאת מהסיפור הזה. אני מבקש סליחה אני לא יחזור על זה עוד הפעם..." (עמ' 3 ש' 79-81 ועמ' 4 ש' 82-86). גם בחקירה זו סירב למסור שמות שותפיו.

לטענתו, לא היה עם טלפון נייד כי השאיר אותו באתר שמירה, חזר על גרסתו שלא היה שותף לתכנון המוקדם ותפקידו הסתכם בעמידה מחוץ לבית. כן טען כי לא תיאם איתם את חלקו בשלל. כשהוצג לו סרטון מצלמת האבטחה של השכן, לא זיהה את עצמו.

בחקירתו השביעית, שנערכה ביום 12.12.13 בשעה 16:16 (ת/7), לאחר שחזר והצבעה שערך הנאשם, חזר הנאשם על גרסתו בחקירה השישית ולפיה תפקידו הסתכם בשמירה מחוץ לבית, הוא לא נכנס לבית, לא השתתף בתקיפה ולא נסע בג'יפ.

באשר להימצאות DNA שלו בבית, מסר שהחזיק את האזיקונים ולא ידע למה נועדו, לא ידע שהם מתכננים לגנוב, הוא היה שיכור. האזיקונים הוחזקו על ידו עד שהגיעו לבית.

בניגוד להודעתו בחקירה קודמת בה מסר שלא ידע מה קורה בתוך הבית ומה ראה, טען כי ראה מבחוץ דרך החלון וסיפר שאחרי שראה שאזקו את המתלונן ברח משם.

כשעומת עם הפרטים שמסר למדובב טען שאת כל הפרטים סיפרו לו חבריו (עמ' 2 ש' 41), הכחיש שהשמות שמסר למדובב נכונים ושהם בני דודים שלו, טען שידע שהוא מדובב ולכן שיקר לו.

באשר לרכב המיצובישי אישר כי מדובר ברכב של סאלח אבו זקיקה, ולטענתו הרכב עבר תאונה ועל כן מכר אותו.

הנאשם הכחיש שאמר בחקירה קודמת ששמע צעקות ובגלל זה נכנס לבית של המתלונן.

"לא הייתי מקודם הייתם חוקרים אותי על פריצה לדירה וגניבת רכב ותקיפה מה אתם חוקרים אותי עכשיו על שוד...לא גנבתי ולא נגעתי בבן אדם ולא פרצתי לדירה ולא כלום" (עמ' 4 ש' 104-105) ובהמשך "אני אומר לך שהחלק שלי היה בחוץ ואני כן מצטער" (עמ' 4 ש' 116).

עדות הנאשם בבית המשפט

14. בחקירתו הראשית סיפר הנאשם כי הוא בן 21, מהפזורה הבדואית ומתגורר בקרבת הישוב 'שגב שלום'. עד למעצרו עבד בשמירה ובשיפוצים עם אביו. היה מגיע לעבודה במכונית המיצובישי שלו, הרשומה על שם דודו סאלח אבו זקיקה.

הנאשם אישר בעדותו כי "בהתחלה אמרתי שלא הייתי באירוע אחר כך אמרתי שהייתי באירוע" (עמ' 24 לפרוטוקול ש' 26), וכי הגרסה שמסר לחוקרים ולפיה היה שיכור, שמע קולות, נכנס לבית ונגע במתלונן אינה נכונה.

לדבריו, "ביום הזה לפני האירוע חזרתי מיום עבודה, הייתה עובד עם אבא שלי והגעתי לשמירה השתחררתי מהעבודה בסביבות 15:30 בצהריים והגעתי לשמירה בשעה 16:00. השמירה במחלף יבנה..." (עמ' 25 לפרוטוקול ש' 5-3). ממחלף יבנה אפשר להגיע לבית של המתלונן ברגל.

באשר לאירוע עצמו הוא העיד בעמ' 25 לפרוטוקול החל מש' 12 שכשישב בשמירה, הגיעו אליו שניים וביקשו שמאחר יותר יעזור להם. לא סיפרו לו במה מדובר והוא הסכים לעזור להם. הם העירו אותו בסביבות 12 בלילה משנתו וביקשו שיצא איתם. סיפרו לו שמדובר בגניבת רכב. לטענתו, אמר להם שהם יסבכו אותו, יש לו עבודה והוא לא רוצה. בסביבות 1 - 1:30 בלילה אמרו לו שצריכים אותו לרבע שעה - עשרים דקות, שישאיר את האוטו שלו ויבוא איתם. לא סיפרו לו לאן הולכים.

סיפר שברכב שלו יש ציוד שמשמשם בו לשיפוצים ואחד מהם פתח את הדלת ולקח משהו, אחר כך התברר שזה אזיקון ונאמר לו שזה כדי שאפשר יהיה לפתוח את החלון של האוטו. "**...אמרתי לו איך אפשר עם זה לפתוח דלת של אוטו. הוא אמר לי זה העניין שלי לא העניין שלך, אתה תעמוד מרחוק ותסתכל...**" (עמ' 25 לפרוטוקול ש' 27-28).

כשהגיעו הצביעו על רכב מסוים, ולאחר מכן נכנסו לחצר והזמינו אותו להיכנס לחצר.

הוא לא ראה מאיפה נכנסו לבית, לא ידע שנכנסו לבית. ראה את הדלת של הבית נפתחת, התחבא כי חשב שזה בעל הבית אבל אז ראה את שניהם יוצאים, רצה ללכת משם אבל הם אמרו לו שזה 10 דקות. הם לא הצליחו להניע את הרכב וחזרו לתוך הבית ושמע את בעל הבית קורא ואחד מהם יצא החוצה ולקח ממנו את האזיקון ולא אמרו לו למה ואחר כך שניהם יצאו החוצה, אחד הניע את הרכב, והשני אמר שהוא עף משם, אז הנאשם הלך לכיוון השמירה ברגל. רץ לשם ולקח לו בערך 5 דקות. האוטו שלו נשאר במקום השמירה. הוא הבין שהאירוע היה מסובך והעדיף לחזור לדרום, הביתה. ביקש שיחליפו אותו בשמירה אבל לפני שהגיע המחליף כבר נסע על הכביש המהיר לכיוון דרום (עמ' 27 לפרוטוקול ש' 7-9). נסע לכיוון אשקלון.

כשנשאל לגבי השחזור אמר שהוא מכיר טוב את יבנה והוא לקח את השוטרים לאזור וזיהה את האוטו ואת הבית.

כשנשאל איך מתיישבת הגרסה שסיפר עם המענה לכתב האישום שם מסר שנכנס לבית לתת את האזיקונים לידי המעורבים ויצא החוצה להמתין ולתצפת השיב שעמד 2-3 מ' מדלת הבית, בכניסה לבית. כשקראו לו אז חצי מטר, מסר את האזיקון וחזר חזרה.

15. בחקירתו הנגדית תיאר את מקום עבודתו כשומר. סיפר שהטלפון שלו נשאר בקונטיינר באתר השמירה כשהלך עם השניים. כשנשאל מדוע השאירו השיב "כי הם אמרו לי מה שיש לך תשאיר שם..." (עמ' 28 לפרוטוקול ש' 28). כולם השאירו טלפונים בקונטיינר.

הנאשם עומת עם גרסאותיו השונות בחקירה והודה ששיקר בעניין משך עבודתו בשמירה ובעניין כניסתו לתחומי העיר יבנה (ע' 29 לפרוטוקול ש' 27-28, עמ' 30 לפרוטוקול ש' 1 - 9). בהמשך טען "אני החלטתי לספר את האמת וכל מה שאני מספר זו האמת" (עמ' 30 לפרוטוקול ש' 22). הנאשם טען כי שיקר בחקירה כיוון ש"לא רציתי לערב אנשים. עכשיו אני רוצה לספר את האמת..." (עמ' 34 לפרוטוקול ש' 20). הודה ששיקר לחוקר כשאמר שאין לו רכב (עמ' 37 לפרוטוקול ש' 1) אבל אחר כך אמר אמת "אני את האמת אומר לך, אני מספר את האמת. בחקירות הראשונות הכחשתי בכל התיק ואחר כך סיפרתי את האמת" (עמ' 37 לפרוטוקול ש' 7-8).

שותפיו לעבירה אינם קרובי משפחה, הם חברים, היה יושב איתם בסופי שבוע, הם גרים בתוך הישוב 'שגב שלום' והוא גר ליד. הכיר אותם דרך חברים שלו סעד אבו עדרה ובן משפחה שלו בשם איוב אבו זקיקה. הם מכירים דרך העבודה. לאיוב יש חברת שמירה ולפעמים הם שמרו אצלו (עמ' 31 לפרוטוקול ש' 1-5). הם ידעו איפה הוא עובד, ביקרו אותו שם בעבר, סרב למסור את שמותיהם כי "אני לא רוצה להביא צרות לאבא שלי...אצלנו הבדואים אם מוסרים דברים למשטרה מסבכים אותו" (עמ' 31 לפרוטוקול ש' 28-29). הוא הבין שאת הגרסה שלו יכולים רק השותפים לאמת אבל הם לא באו להעיד בשבילו, הוא ניתק איתם את הקשר אחרי האירוע כי "הם עבדו עלי, לקחו אותי וסיבכו אותי בדברים שאני פעם ראשונה במצבים כאלה שאני במעצר, בחיים לא הגעתי לזה" (עמ' 32 לפרוטוקול ש' 11-12).

לטענתו, פגש בשניים האחרים שלושה ימים אחרי השוד. חבר שלו, איוב, סיפר לו יום אחרי האירוע שהם גנבו ג'יפ ועשו להם מחסום דוקרנים. זה מה שאמרו לו. היה מופתע כי חשב שנעצרו, לא חשב על זה שאם נעצרו לא יכלו לספר (עמ' 32 לפרוטוקול ש' 31-42). "היינו במכונית אחת ליד השנייה, לא יצאנו מהרכבים. אמרתי להם למה עשיתם לי ככה, מה קרה וזה. אמרתי להם שהם סיפרו לי שהם רוצים לגנוב אוטו והם אמרו לי שזה מה שהיה מה לעשות...כן, ואמרתי להם אל תגיעו אלי לשמירה ותמחקו את המספר שלי ותנתקו אותי קשר..." (עמ' 33 לפרוטוקול ש' 11-15).

בליל האירוע הוא עמד בכניסה לבית ולא ממש דיבר איתם. הם לא אמרו לו כלום על המתלונן. איוב סיפר לו שהמתלונן היה במיטה. הוא ראה לטענתו את האחרים כשעמד בחצר והסתכל מהחלון וראה שהם מעל בן אדם במיטה, טיפס על החלון לכמה שניות והסתכל פנימה לתוך הבית ולחוקר מסר שנתלה על החלון.

הנאשם לא ידע להסביר בחקירתו הנגדית מדוע הרכב שלו והרכב שנגנב עברו באותה דקה בצומת אמונים וצולמו באותה מצלמת מהירות, למרות שהעיד שהם עזבו עם הרכב הגנוב לפחות 10 דקות לפניו. טען שייתכן עמוד 15

שעצרו בדרך. כשעומת עם עדות המדובב ולפיה אמר לו כי נסע לפני הרכב הגנוב כדי לוודא שאין משטרה, אמר שהמדובב משקר ואילו הוא אומר את האמת. הוא העיד שלא היה ליד הג'יפ כשנעצר במחסום משום שאם היה שם אז המשטרה הייתה רואה. לכן, לא הייתה לו תשובה לשאלה איך הם ברחו מהרכב.

הנאשם חזר על גרסתו מחקירותיו האחרונות לפיה תפקידו היה לתצפת לעבר הבית והרכב ובמידה ותגיע משטרה לקרוא להם. הדלת של הבית הייתה פתוחה. עברו 10 דקות מהרגע שפרצו מהחלון ועד שפתחו את הדלת. ידע שבבית גר אדם מבוגר לבד. זה מה שאמרו לו כי הם כבר תצפתו על המקום. כששמע צעקות מהבית חשב לברוח אבל אז אחד מהם אמר לו לא לזוז, לחכות כי הם כבר יוצאים. **"הם הרביצו לבן אדם. קשרו אותו וזה...אמרו לי בחקירות שהם קשרו אותו. אני ראיתי מהחלון שהם עליו אבל לא ראיתי שהם מרביצים."** (עמ' 39 לפרוטוקול ש' 29-32). לטענתו שיקר בחקירה כשאמר שראה אותם קושרים את המתלונן **"את זה אמרתי קודם, נתתי גירסה ושיקרתי"** (עמ' 40 לפרוטוקול ש' 4). **"...אני אומר כאן את כל האמת שיש לי..."** (עמ' 40 לפרוטוקול ש' 15). איוב לא סיפר לו שקשרו, החוקר סיפר לו. לא יודע להסביר איך אמר את זה למדובב עוד לפני שהשוטר אמר לו את זה (עמ' 40 לפרוטוקול ש' 24). זוכר רק שאמר למדובב ש**"הם נכנסו לבית וקשרו לא אני קשרתי..."** (עמ' 40 לפרוטוקול ש' 26-28).

הנאשם העיד שהוא והמדובב סיפרו אחד לשני סיפורים. המדובב איים עליו. **"פחדתי ממנו, הוא התחיל להמציא לי סיפורים וגם אני התחלתי להמציא לו סיפורים כי פחדתי ממנו...הייתי לחוץ מהמעצר וזה מעצר ראשון שלי..."** (עמ' 41 לפרוטוקול ש' 6-7 וש' 30-31), חזר על האמור בחקירותיו האחרונות כי לאחר שנתן לאחרים את האזיקונים הסתכל מהחלון וראה אותם בתוך הבית. לא שאל שאלות, לא ידע מה הם מתכננים, רק לאחר שנפתחה הדלת הבין שהם נכנסו לבית.

עוד העיד כי גרסתו בעדות היא אמת **"זה מה שקרה עכשיו. סיפרתי את הסיפור הזה, סיפרתי כמה גרסאות, שיקרתי קודם ועכשיו אני מספר את האמת...לא סיפרתי את האמת בחקירות...לא חשבתי שאני אסתבך ככה..."** (עמ' 44 לפרוטוקול ש' 21-22, 26 ו-28), העיד שהכל היה מתוכנן מראש ושהאחרים לא חשבו לפגוע במתלונן מראש כי אחרת היו לוקחים את האזיקונים אתם, כי אם היה יודע מראש שהם מתכננים לעשות את זה לא היה הולך איתם. חזר על גרסתו בחקירה לפיה נאמר לו שהאזיקונים נועדו לפתיחת הרכב. זה לא נשמע לו הגיוני אבל הוא לא שאל והוא מצטער על כך **"בן אדם עושה טעויות...אני לא חשבתי שזה יגיע לעד כדי כך..."** (עמ' 45 לפרוטוקול ש' 20, 28).

כשהוא עומת עם גרסת המדובב בעניין התצפית המוקדמת שלו לכיוון בית המתלונן, העובדה שהמתלונן התגורר בגפו בבית, הפליאה שלו שנמצאו טביעות אצבע משום שהיה עם כפפות, השיב שאינו זוכר שאמר דברים אלה.

הנאשם הודה שלבש קפוצ'ון על הראש כשיצא מבית המתלונן כי פחד מהמצלמות (עמ' 47 לפרוטוקול ש' 26-27).

במהלך החקירה הודה ששיקר גם בשחזור (עמ' 49 לפרוטוקול ש' 1-2). הוא הודה שבמהלך חקירתו כשאמר שראה את המיטה מהמקום שעמד שיקר **"זה גם אולי היה שקר. אולי היה שקר שסיפרתי להם שנכנסתי וחזרתי, שרואים את המיטה."** (עמ' 49 לפרוטוקול ש' 18). גם כשאמר שהם ברחו והוא נשאר ביבנה, הודה עמוד 16

ששיקר "זה גם היה שקר, פה עכשיו אני מספר את האמת מה שקרה בדיוק" (עמ' 50 ש' 3).

לשאלת בית המשפט כיצד גרסתו בפני המדובב מתיישבת עם עדותו השיב הנאשם "אני זרמתי איתו בשיחה ולשאלת בית המשפט גם בחקירות וגם בעימות".

עדות הזמה של איוב אבו זקיקה

16. ביום 17.8.14, לאחר שמיעת עדותו של הנאשם בבית המשפט, נגבתה הודעה מאיוב אבו זקיקה. ביום 7.10.14 אישרתי שמיעת עדות ההזמה של איוב אולם הוא לא התייצב לדיון ביום 30.10.14 והודעתו במשטרה הוגשה וסומנה ת/56.

מהודעתו עולה כי לאביו, יוסף אבו זקיקה יש חברת שמירה בשם "שומרים בנגב" והוא הועסק בחברה בתור סייר ובשמירה. העד שלל העסקת שומרים מהישוב 'שגב שלום' (עמ' 2 להודעתו ש' 26-27). את הנאשם הוא מכיר משום שהם קרובי משפחה, הנאשם קטן ממנו בשנה והם למדו באותו בית ספר. לא היה ביניהם קשר בגלל סכסוך משפחתי (עמ' 2 להודעתו ש' 30-33). עוד עלה מהודעתו כי הנאשם מעולם לא עבד בשמירה, לא אצלו ולא אצל אחרים, אותם הוא מכיר (עמ' 2 להודעתו ש' 34-37) ושלל שהכיר לנאשם שני חברים שלו, שעבדו אצלו בשמירה.

כשנשאל אם סיפר לנאשם פרטים לגבי האירוע השיב "הוא שקרן אני לא זוכר קטע כזה ואני עד היום חשבתי שהוא עצור על גניבה מבית ורק עכשיו אני שומע שגנבו ג'יפ" (עמ' 3 ש' 57-58) ובהמשך: "תרשום שקרן. מה הסיבה שלו לשקר? אין לי מושג לא עשיתי לו כל רע..." (עמ' 4 ש' 69-71).

שמו של איוב עלה מספר פעמים בחקירותיו של הנאשם כמו גם בעדותו בבית המשפט כמי שהינו חברו הטוב של הנאשם והוא, כך לגרסתו של הנאשם, סיפר לו פרטים הקשורים לאירוע השוד, בין היתר אודות מעשי האחרים בבית המתלונן כמו גם העובדה שעלו על מחסום דוקרנים, נטשו את הרכב וברחו. שמו עלה גם בהקשר של מי שהכיר את האחרים לנאשם.

סיכומי ב"כ הצדדים

17. ב"כ המאשימה טענה כי הנאשם נעצר כחודשיים וחצי לאחר האירוע, בעקבות ממצא DNA שנמצא בזירה. אין מחלוקת כי המתלונן נכפת באזיקונים שנמצא עליהם DNA שתואם את זה של הנאשם.

על פי גרסתו של הנאשם הוא הגיע למקום האירוע לבקשת חבריו במטרה לתצפת מחוץ לבית. הוא הכחיש כניסה לביתו של המתלונן. לגרסתו, אחרי שהאחרים נכנסו לבית בשנית לשם קבלת קוד הרכב, נכנס לבקשתם דרך דלת הכניסה ומסר להם אזיקונים שהחזיק בידו. הוא הכחיש כל הפעלת אלימות ואיומים כלפי המתלונן וכן הכחיש כי ברח מהמקום ברכבו של המתלונן.

גדר המחלוקת מצומצם ומתרכז בארבע נקודות, לשיטת המאשימה: הנאשם היה שותף לקשר; הנאשם נכנס לבית המתלונן והיה שותף לתקיפה האלימה; הנאשם ברח עם האחרים מהמקום לאחר גניבת הרכב; הנאשם עלה עם האחרים על מחסום הדוקרנים וברח מהרכב.

לשיטת המאשימה, גרסתו של הנאשם נועדה להסביר את ממצאי ה-DNA שנותרו בזירה ואין כל קשר בינה לבין האמת. לדידה של המאשימה כל ארבעת הנקודות שבמחלוקת הוכחו במהלך שמיעת הראיות:

אשר לקשר ולשותפות בין שלושת המעורבים, המתלונן מסר למן הרגע הראשון שנשדד על ידי שלושה בני מיעוטים, הוא היה צלול במהלך האירוע, עדותו הייתה מהימנה והוא נזהר מלומר דברים שאינו בטוח בהם. כך עשה הבחנה בין דברים אותם ראה לבין דברים שלא ראה או העריך (דוגמת תיאורם החיצוני וההשערה מהיכן נכנסו לביתו).

כמו כן המתלונן תאר כי השלושה נכנסו עם האזיקונים (דהיינו לא היה מקום לנאשם להמתין בחוץ עם האזיקונים), כי שלושה תקפו אותו ועמד על חלוקת התפקידים ביניהם במהלך האירוע (בכבילתו; בתשאולו אודות רכוש בעל ערך; בחיפוש בבית אחר רכוש בעל ערך).

גרסתו של המתלונן משתלבת בהודעותיו של הנאשם בפני המדובב, מהן עולה כי האירוע תוכנן מבעוד מועד, כי הגיעו למקום רעולי פנים וכי שני האחרים פרצו דרך החלון ופתחו לו את דלת הבית, ומאז נכנס פנימה והשתתף באופן פעיל באירוע (ואף שאל את המדובב: "ואם הרבצנו לז?" (עמ' 8) וכן "רק קשרנו אותו לחבל" (עמ' 7). כן היא עולה בקנה אחד עם תיעוד מצלמות האבטחה שתיעדו שלושה מעורבים שהגיעו לזירת האירוע.

אשר לבריחה, רכבו של הנאשם צולם במצלמות מהירות בסמוך לרכב שנשדד מעם המתלונן, מבלי שעלה בידי הנאשם ליתן הסבר מניח את הדעת לכך (ת/14-ת/16).

אל מול כל אלה ניצבות גרסאותיו מלאות הסתירות והשקרים של הנאשם, הן בחקירותיו במשטרה והן בבית המשפט, ואף הודעתו של עד ההזמה תומכת בכך שאין ליתן אמון בדבריו.

המתלונן אף העיד שלאחד השודדים קראו האחרים "מוחמד". בהנחה שמהימנות המתלונן אינה מוטלת בספק, לא ניתן להגיע למסקנה אחרת מלבד שהנאשם והאחרים היו שותפים מלאים ושלושתם ביצעו באופן אקטיבי את השוד.

חיזוק למסקנה זו תולה ב"כ המאשימה בעדות המדובב, לפיה הנאשם מסר לו פרטים מוכמנים על האירוע וסיפר לו כי בתחילה נשאר בחוץ, אולם משנפתחה דלת הכניסה, הוא נכנס פנימה.

חיזוק נוסף נמצא בשקרו הרבים של הנאשם, שהתפתחו מחקירה לחקירה.

ב"כ המאשימה הפנתה לממצא ה-DNA הקושר את הנאשם לאזיקונים שנמצאו בזירת האירוע, הפנתה לאמרות הנאשם לאחר שגילה כי נמצאה דגימת DNA שלו בזירה, לגרסתו המשתנה ושקרו ששיאם גרסתו כי נכנס לביתו של המתלונן, ואף נגע בו, במטרה להסביר את הימצאות הדגימה הקושרת אותו לאירוע. בהתייחסה לעדות בבית המשפט, טענה ב"כ המאשימה שמשום שגרסת הנאשם היא גרסה שקרית, הוא שינה במהלך עדותו

עובדות מהותיות. העדות הייתה רצופה בסתירות ושקרים, הן ביחס לחקירות במשטרה, הן בהשוואה לדברים שמסר למדובב, לדברים שעלו בשחזור וההבדלים בין חקירתו הראשית לנגדית.

עוד נטען, כי הנאשם תאר פרטים מוכמנים - דוגמת מעורבות שלושה חשודים רעולי פנים באירוע השוד, כפיתת המתלונן בידיו וברגליו, העובדה כי הוא מתגורר בגפו, העובדה ששני שותפיו נכנסו מהחלון ופתחו עבורו את דלת הבית, העובדה כי ניסו להתניע את הרכב והקוד היה לא נכון ועל כן חזרו פנימה, העובדה ששניים ברחו עם הרכב בעוד ששודד נוסף נותר עימו בבית ואיים עליו לבל יזוז; והסבריו ביחס לנסיבות ידיעתו פרטים אלה לקו אף הם בסתירות (האם נפגש עם שותפיו לאחר האירוע אם לאו; גרסתו הכבושה ביחס לאיוב).

חיזוקים נוספים אליהם הפנתה ב"כ המאשימה הם צילומי כלי הרכב שנקלטו במצלמת המהירות בצומת אמונים; לוחות הזמנים המעידים שהנאשם עזב את בית המתלונן ברכב, ונסע יחד עם הג'יפ הגנוב לכיוון דרום.

באשר למדובב, נטען כי המדובב מסר פרטים מוכמנים באשר לאירוע אותם לא היתה לו כל יכולת לדעת מלבד מפי הנאשם. הדברים נתמכים בהקלטות השיחות בתא המעצר, שהוגשו כתמלילים מוקלדים. (ת/47, ת/48). מאחר וחלקים רבים בשיחות של המדובב עם הנאשם לא תומללו כי לא נשמעו דברים ברורים, ביקשה ב"כ המאשימה לשקול גם את עדותו של המדובב בבית המשפט, והדגישה כי הפרטים המוכמנים הועלו על ידי הנאשם עוד בטרם עומת עימם בחקירותיו.

בהתייחסה לטענת הסניגורים כי אי קיום מסדר זיהוי קולות עולה כדי מחדל חקירה, כמו גם העובדה כי חקירת פאדי סוויטי לא מוצתה, טענה ב"כ המאשימה כי אין כל משמעות לקיום מסדר זיהוי שכזה מאחר וחלפו מספר חודשים בין האירוע ועד שהנאשם נעצר והסבירות שהמתלונן יזכור את קולם של התוקפים נמוכה. מחדל זה, ככל שהוא מתקיים לא עולה כדי פגיעה בהגנת הנאשם.

לסיכום נטען כי גם גרסת הנאשם מגבשת את עבירת השוד ואת עבירת קשירת הקשר והוא היה שותף מלא לעבירות המיוחסות לו.

18. ב"כ הנאשם פתחה סיכומיה באומרה כי אכן סלע המחלוקת כפי שנטען על ידי ב"כ המאשימה, הוא השאלה מה חלקו של הנאשם באירוע.

הסניגורית חלקה על קביעת המאשימה כי מעורבות הנאשם עולה כדי שותפות וטענה כי המאשימה לא הצליחה להרים את הנטל ולהוכיח מעבר לכל ספק סביר את האמור בכתב האישום. לטענתה, הפנייה לנאשם היתה בסמוך לקרות האירוע, מבלי שהיה מעורב בתכנון המוקדם והוא נתבקש לסייע בגניבת רכב, בכך שישמור מחוץ לבית המתלונן.

נטען כי בזמן האירוע לא לקח הנאשם חלק אקטיבי בתקיפת המתלונן, כבילתו והניסיונות לחלץ ממנו את הקוד של הרכב, ולמעט אותו רגע בו נתבקש להיכנס כדי למסור לידיהם של האחרים את האזיקונים, היה תפקידו לעמוד בחוץ ולהשגיח.

באשר להודאה בפני המדובב, טענה הסניגורית כי מדובר בהודאה בעלת משקל חסר והפנתה לדנ"פ 4342/97, סולימאן אל עביד נ' מדינת ישראל (פורסם בבנו).

לשיטתה, ובהסתמך על דעת המיעוט של כב' השופטת דורנר, יש לבדוק לצורך קביעת מהימנות ההודאה את מבנה אישיותו של הנאשם, נסיבות מסירת ההודאה, תוכנה של ההודאה והגיונה הפנימי. בהתייחס לנסיבותיו האישיות של הנאשם, נטען כי מדובר בצעיר כבן 20 בעת ביצוע העבירה, שלא היה מעורב בפלילים ולא ריצה עונשי מאסר, הוא עבד רוב חייו הבוגרים יחד עם אביו בשיפוצים ובשמירה ובשל נסיבות שונות מצא עצמו חובר לחברה שולית.

ב"כ הנאשם טענה כי הנאשם רצה להרשים את המבצעים העיקריים של העבירה. כך גם ניסה להרשים את המדובב, והעיד על כך הנאשם בבית המשפט. המדובב הפעיל כלפי הנאשם מניפולציה רגשית, הנאשם היה מותש ומבולבל מהמדובב וסיפר לו סיפור. למדובב, שנחשף למידע קודם כניסתו לתא היתה השפעה על התנהגות הנאשם והדברים שנאמרו על ידו. לא ניתן להתעלם, כך לטענת הסניגורית, מהעובדה שהמדובב שמע את הנאשם בחקירתו, קודם להשמתם בתא משותף.

באשר להגיון הגרסה ותוכנה, טענה הסניגורית כי היא אינה מתיישבת עם הדברים העולים ממה שנאמר בתא המעצר, הוקלט ותומלל. לא עולה מן התמליל שהנאשם סיפר למדובב שנעשתה עבודת הכנה מוקדמת לאירוע, אלא להפך, הנאשם נשמע אומר למדובב שהתכונן נעשה באותו יום.

באשר לראיית ה-DNA אשר נטען כי מהווה חיזוק ראייתי מהותי לעניין ההודאה, טענה ב"כ הנאשם כי לא ניתן ללמוד מקיומה של ראיית DNA על כך שמעורבות הנאשם עולה כדי שותפות מלאה ולא סיוע דווקא. האזיקונים, על כך אין מחלוקת, הם מיטלטלין והם נמסרו למעורבים האחרים על ידי הנאשם שאחז בהם. לא נמצאה ראיית DNA בשום מקום בביתו של המתלונן מלבד על האזיקונים. לא נמצאו סימני טביעות אצבעות של הנאשם, שאחז באזיקונים ללא כפפות.

לסיכום, טענה ב"כ הנאשם שלמרות שהמתלונן העיד בצורה מפורטת על שהתרחש באותו יום, עולה חוסר סבירות באשר ליכולתו לראות שלושה חשודים נכנסים מדלת הכניסה, שעה שברור שחלק מהחשודים נכנסו דרך החלון.

קביעת מהימנות וממצאים

19. התרשמתי ממהימנות עדותו של המתלונן, נכה צה"ל כבן 67, פרופ' במכון ויצמן. הדיווח באשר לאירוע התקבל במוקד העירוני ביבנה על ידי המתלונן, כשהוא מבוהל. בסמוך להעברת הדיווח הגיעו לביתו צוותי משטרה ונאספו ראיות מהזירה. המתלונן תושאל במקום, מסר גרסתו לאירוע בתחנת המשטרה ונחקר על כך בבית המשפט. עדותו היתה עקבית, סדורה וברורה. הוא מסר תיאורים אמינים, מבלי שהפריז, ולא ניסה ליתן סימנים בשודדים, שעה שהיה חשוך ולא יכול היה להבחין בתווי פניהם. במהלך עדותו פרט את חלקו של כל אחד מהשודדים. הוא ידע למסור פרטים כלליים של לבושם וטען כי לאחד השודדים קראו "מוחמד". מעדותו עולה כי הבחין בשתי דמויות שפתחו את דלת הכניסה ודמות שלישית שנכנסה. עדותו תואמת ומשיקה לאמירות

של הנאשם באשר לקרות האירוע ותורמת למסקנה לפיה הנאשם והאחרים קשרו קשר ותכננו מראש את התקיפה.

20. מצלמות האבטחה המותקנות על ביתו של השכן, טל אנגל, מלמדות על הגעתם של שלושת השודדים לזירת האירוע ועל לבושם הכללי. הנאשם אישר צבע לבושו באותו ערב וקיומו של קפוצ'ון בהיר.

21. בזירת האירוע נמצאו אזיקונים. הם נשלחו לבדיקת מז"פ ונמצאה התאמה של דגימת ה-DNA לנאשם ועל כך אין מחלוקת בין הצדדים. הנאשם נעצר בשל ראייה זו שקשרה אותו למעורבות בשוד. בכל גרסאותיו לא הכחיש הנאשם קשר לאזיקונים ותיאר כי החזיק אותם עד שנתבקש, כך לגרסתו, למסור אותם לאחרים לצורך מטרה שלא היתה ידועה לו.

22. מסלול נסיעתו של הנאשם מיבנה לכיוון דרום, אל עבר ביתו שליד שגב שלום, בסמוך לאחר סיום האירוע וגניבת הרכב, מתיישב עם מספר ראיות בתיק - דו"ח חברת איתוראן שעקב אחר רכב המתלונן, סימן מסלול נסיעה (ת/12). מצלמת מהירות המותקנת בצומת אמונים, צילמה באותה דקה שני כלי רכב שנסעו במהירות מופרזת (ת/16). עיון בדו"חות המשטרה מלמדים כי מדובר ברכב המתלונן, כפי שעולה גם מההזמנה לדין וברכב מסוג מיצובישי, התואם את תיאור הרכב בו השתמש הנאשם הרשום על שם סאלח אבו זקיקה (ת/13 - ת/15).

23. (ת/16). עיון בדו"חות המשטרה מלמדים כי מדובר ברכב המתלונן, כפי שעולה גם מההזמנה לדין וברכב מסוג מיצובישי, התואם את תיאור הרכב בו השתמש הנאשם הרשום על שם סאלח אבו זקיקה (ת/13 - ת/15).

הודעת הנאשם בפני המדובב

24. הסתייעות במדובבים על מנת להציל מפי חשוד דברים שאותם הסתיר בחקירתו, הינה תחבולה לגיטימית, בבחינת הכרח בל-יגונה הנדרש לצורך לחימה יעילה בפשיעה (ראו: ע"פ 4577/98 דיין נ' מדינת ישראל, פ"ד נה); ע"פ 378/03 פלוני נ' מדינת ישראל; ע"פ 6977/03 סארה נ' מדינת ישראל; ע"פ 9338/08 אלעוקה נ' מדינת ישראל; יעקב קדמי על הראיות חלק ראשון עמ' 75). בע"פ 3817/09 מחמד אזברגה נגד מדינת ישראל נפסק, כי השימוש במדובב אינו מוביל מיניה וביה לפסילת הודאה מהטעם של פגיעה בזכויות הנחקר, וכי יש להחיל את מבחני סעיף 12 לפקודת הראיות (חופשית ומרצון) ומשעברה הודאה את מחסום הקבילות ניתן לבסס עליה הרשעה, אם עמדה היא במבחן סימני האמת הפנימיים של ההודאה ובמבחן החיצוני - קיומו של "דבר מה נוסף", שיש בו לאמת את תכנה.

25. "בבואו לבחון את משקלה של הודאה שנמסרה בפני מדובב, על בית המשפט ליתן דעתו לכך שלעתים קרובות סוכנים משטרתיים אינם אלא עבריינים המבקשים לקנות את חירותם או לקבל טובות הנאה תמורת פעילותם ועל רקע זה מחויב בית המשפט להעריך בזהירות ובקפידה את דברי המדובב, ולהיות ער לחשש כי "המדובב, בלהטו לזכות בהטבות שהובטחו לו, לא יהסס להפליל גם את מי שלא חטא..." (עניין דיין).

26. במקרה דנן ב"כ הנאשם לא חלקה על קבילותן של הודעות המדובב אלא רק על משקלן, כשהיא מבססת טענתה על כך שהנאשם "התרברב" בפני המדובב, ועל כך שהמדובב נחשף לפרטים מוכמנים מהחוקרים עצמם במהלך

החקירה.

27. ציוין כי לא מצאתי ממש בטענה ולפיה המדובב נחשף לפרטים המוכמנים מחקירותיו הראשונות של הנאשם, עת ישב בחדר חקירות סמוך, כיוון שהנאשם לא מסר פרטים מהותיים בחקירותיו אלה.

28. כך גם לא מצאתי ממש בטענה הכבושה בדבר נסיונות "התרברבות" של הנאשם בפני המדובב, כאשר הנאשם עצמו ציין בחקירה אחת כי "אני לא חייב לו והוא לא חייב לי", בחקירה אחרת טען כי ידע שמדובר במדובב ולכן שיקר לו ובחקירה נוספת טען כי המדובב משקר (ומכל מקום לא העלה כל טענה של התרברבות מחד או פחד מאידך). טענה זו אף אינה עולה בקנה אחד עם טענתו הכבושה של הנאשם בדבר פחד מהמדובב, שעלתה לראשונה בעדותו בפניי.

הודעות המדובב והתמלילים שהוגשו לעיוני מתייחסים לשיחות המדובב עם הנאשם ומלמדים כי הנאשם התוודה למעשה באוזני המדובב ושיתף אותו בפרטים רבים ומוכמנים באשר לאירוע: ידיעתו אודות שהיית המתלונן המבוגר בגפו בבית, ידיעתו בדבר אופן כניסת הפורצים לבית - שלושה במספר, רעולי פנים, רצונם של הפורצים ליטול את רכבו של המתלונן, העובדה שבתחילה לא הצליחו להניע את הרכב בגלל קוד 'קודן' שגוי, העובדה שכפתו את המתלונן, שחיפשו אחר רכוש נוסף בעל ערך בבית, והעובדה שהנאשם נסע ברכב שלו. גם אם הנאשם חזר בו במהלך השיחות וסיפר למדובב מספר גרסאות, לב ליבן של הגרסאות - מתיישב עם מכלול הראיות בתיק. הדברים עולים גם מתמלילי ההקלטות בתא המעצר שהוגשו לעיוני. בעניין זה רס"מ גבריאל אביב העיד אף הוא ועדותו מהימנה עלי. כמו כן, התרשמתי מעדותו של המדובב בבית המשפט. אני סבורה כי נמסרו לו פרטים מועטים באשר לנאשם ולא כטענת הסניגורית לפיה נמסרו לו על ידי השוטרים פרטים רבים באשר לממצאי החקירה.

במקרה דנן כאמור הודעותיו של הנאשם בפני המדובב עולות בקנה אחד עם צילומי מבטחות האבטחה, עם עדותו של המתלונן, עם פרטים מוכמנים רבים ועוד.

אשר לעובדה כי מלוא תוכנם של הדברים בין הנאשם למדובב לא נשמע בהקלטה, נפסק כי בנסיבות כאלה נדרש בית המשפט להסתמך על עדותו של המדובב בלבד באשר לדברים שנאמרו לו על ידי הנאשם ומן הטעמים שמנינו לעיל, עליו לעשות כן בקפידה יתירה ובמשנה זהירות. ככל הניתן, ראוי כי בית המשפט יתור במקרה כזה אחר "סימני אמת" חיצוניים שיהיה בהם כדי לתמוך בעדות המדובב ולאשש אותה.

במקרה דנן כאמור הודעותיו של הנאשם בפני המדובב עולות בקנה אחד עם צילומי מצלמות האבטחה, עם עדותו של המתלונן, עם פרטים מוכמנים רבים ועוד.

גרסת הנאשם

29. אקדים ואומר כי גרסת הנאשם על כל חלקיה אינה מהימנה והרושם שהותיר עלי הוא שלילי ביותר.

גרסתו של הנאשם בחקירתו הנגדית היתה רצופה שקרים. פעמים רבות טען הנאשם מעל דוכן העדים ששיקר בחקירותיו במשטרה ורק במהלך עדותו בפני דובר הוא אמת.

מתחילת חקירתו במשטרה ועד לסיום עדותו בבית המשפט מסר הנאשם גרסאות שונות, גרסאות שהשתנו בהתאם לראיות שהוצגו לו. תילי תילים של שקרים מהווים חיזוק משמעותי לראיות התביעה.

בחקירתו הראשונה (ת/1) סירב הנאשם לענות על מרבית השאלות שהופנו אליו.

בגרסה שמסר, הרחיק עצמו מהאירוע ומהעיר יבנה וטען שלא היה ביבנה משום שאינו עובד באזור וכן טען כי אין לו רכב.

בחקירתו השנייה (ת/2) המשיך לדבוק בגרסתו לפיה אינו קשור לאירוע. הוא הכחיש שעובד ביבנה אולם אישר כי הועסק בעבודת שיפוצים בדירה בעיר.

הוא המשיך להכחיש מעורבות באירוע גם בחקירתו השלישית (ת/3) וכך גם בחקירתו הרביעית (ת/4) אלא שבשלב זה הטיח בו החוקר כי בזירת האירוע נדגם DNA התואם את שלו.

בחקירה החמישית (ת/5) פתח הנאשם וביקש לספר את האמת ולמסור גרסה והוא מסר גרסה בה שילב בין פרטים הקשורים לשוד לבין הסברים מופרכים לשם הצדקת הימצאות דגימת DNA שלו בזירת האירוע. גרסה זו חזרה גם בעדותו בבית המשפט.

הנני מסכימה עם ב"כ המאשימה שטענה כי גרסה זו הומצאה על ידי הנאשם רק לצורך מתן הסבר להימצאות הדגימה התואמת בזירת האירוע, אלא שהנאשם לא ידע היכן נמצאה הדגימה. רק לאחר שנאמר לו שדגימת ה-DNA נמצאה על גבי האזיקונים, שינה גרסתו וטען כי אולי נגע במתלונן. ההסבר לשינוי הגרסה, לטענת הנאשם, הוא בהיותו מסטול, שיכור מוודקה. כשהחוקר הטיח בו שהגרסה אינה הגיונית והיא נועדה לתרץ את מציאת ה-DNA בתוך הבית, השיב הנאשם שזו האמת, שהיה בדירה אבל לא השתתף בתקיפת המתלונן. שקר נוסף עלה בסוף חקירה זו כאשר הנאשם הבין שה-DNA נמצא על האזיקונים. אז נשמעה גרסה נוספת לפיה האזיקונים נלקחו מהרכב שלו עוד באתר השמירה והאחרים הביאו אותם למקום האירוע.

את החקירה השישית (ת/6) בחר הנאשם להתחיל באמירה "**אחרי שלקחתי זמן לחשוב על המקרה אני רוצה לספר את האמת**". נוצר הרושם שהזמן שבין החקירה החמישית לשישית הספיק לנאשם על מנת לגבש גרסה המתאימה לראיות שהוא ידע כי נמצאות בידי החוקרים. מאותו רגע נשמעה מפיו גרסה חדשה, לפיה הוצע לו להצטרף לשני חברים, שהיה להם תכנון מוקדם אשר ביקשו ממנו רק להתלוות אליהם לצורך תצפית. הוא תאר כיצד צעדו שלושתם ברגל מאתר השמירה אל ביתו של המתלונן, כאשר הוא אוחז בכלי הפריצה והאזיקונים שנלקחו מרכבו. כשהגיעו לבית המתלונן הוא נשאר בחוץ בעוד שני האחרים פרצו הביתה, וכשדלת הכניסה נפתחה, הוא נכנס למסור לידיהם את האזיקונים, על פי בקשתם. לאחר מכן, יצא החוצה וצפה בהם

תוקפים את המתלונן "נראה לי שקפצו עליו, כפתו אותו..." בסוף האירוע הם ברחו עם הרכב והוא שב לאתר השמירה.

על פי גרסת הנאשם, הוא המתין בחוץ והייתה גדר עם עצים, לכן לא ראה את הנעשה בתוך בית המתלונן. אם אכן כך הדבר, הרי שהנאשם לא יכול היה להבחין במה שהתרחש בסלון הבית פנימה. החוקר הטיח בו זאת ותשובת הנאשם היתה כי הפרטים נמסרו לו על ידי האחרים. למותר לציין כי גרסה זו נסתרה בשלב מאוחר יותר על ידי הנאשם עצמו, שאף אמר בעדותו כי שיקר בחקירתו. עוד עולה מחקירתו כי בתחילתה הוא ציין שהאחרים פנו אליו לאחר שהיה להם תכנון מוקדם, דבר העומד בסתירה להמשך הודעתו לפיה האזיקונים היו אצלו מרגע שעזבו את אתר השמירה והבנתו שיש תכנון לגבי הבית מהרגע שעזבו יחד את אתר השמירה.

בחקירתו האחרונה (ת/7) הכחיש הנאשם גרסאותיו האחרות ומסר שהחלק שלו באירוע היה מחוץ לגדר של הבית, וכשנדרש על ידי החוקר להסביר איך ראה את המתלונן כפות באזיקונים הוא השיב שראה זאת מחלון הבית, ומשכך נכח לכל הפחות בחצר הצמודה לבית.

בבית המשפט אומת הנאשם עם גרסאותיו בחקירות השונות. הנאשם ניסה לחזור על גרסתו בחקירה האחרונה, אולם היות ומדובר, להתרשמותי מחומר הראיות, בגרסה שקרית, סתר עצמו הנאשם בעדותו שהיתה בלתי אמינה, בלתי סבירה ורצופה בשינויים בעובדות המהותיות.

משכך, לא מצאתי כי ניתן לסמוך על איזו מבין הגרסאות שמסר הנאשם ואני דוחה עדותו מכל וכל.

בפרק הדין בחקירתו של הנאשם במשטרה פירטתי גרסאות הנאשם בחקירות בכל אחת מההודעות שנגבתה ממנו. גרסתו של הנאשם איננה עקבית בלשון המעטה. במהלך חקירותיו במשטרה שהחלו בכפירה מוחלטת במיוחס לו והסתיימו בגרסה שקרית לפיה נכח במקום ביצוע העבירה, חלקו היה שולי, כמו גם במהלך עדותו, ניסה הנאשם למזער את עוצמת המעשים המיוחסים לו תוך שימוש בשקרים ובסתירות בולטות ומהותיות. בעמ' 50 לפרוטוקול ש' 21-25 הודה הנאשם כי שינה את הגרסה שלו כל כך הרבה פעמים בהתאם לראיות שיש נגדו באומרו "אני מסכים אבל אני מספר את האמת עכשיו, זה לא שגילית שיש ראיות נגדי ואני ממציא גרסאות כדי לסתור את הראיות..." בעמ' 52 לפרוטוקול ש' 16-17 ו-26-29 הוא המשיך וטען ששיקר ורק בבית המשפט החליט לספר אמת "הסברתי מקודם שהכחשתי בכל התיקים וסיפרתי סיפורי שקר ועכשיו אני רק אומר את האמת....החלטתי לספר את האמת וזהו. אני לא יודע בהקלטות זרמתי..."

הנאשם שינה את גרסתו בהתאם למארג הראיות שהצטבר נגדו ויש בכך לחזק את ראיותיה של התביעה. עמד על כך השופט מלצר באומרו:

"גרסאות כבושות או שקרים, שנאמרו וחוזרים מהם - כשאין להם, או לשינוי הסבר הגיוני, מלמדים לא אחת על תחושת אשם. לפיכך, סתירות בנושאים מהותיים בין גרסאותיו של נאשם בחקירה מערערות לרוב את האמון שניתן לתלות בגרסתו, והשקרים המוסקים מהסתירות עלולים, במקרים מסוימים, לשמש גם כראיה מחזקת

לראיות האחרות נגדו" (ע"פ 9930/06 פלוני נ' מדינת ישראל).

עדות כבושה ושקרי הנאשם

30. הנאשם שיקר הן בחקירתו הראשית והן בחקירתו הנגדית, עת אומת עם אמירותיו במהלך החקירות. בחקירתו הנגדית אף מסר פרטים חדשים העולים כדי עדות כבושה, שנשמעה לראשונה בבית המשפט, כאשר "נאלץ" להתמודד עם הטענה שברח מהמקום ברכבו, במקביל לנסיעת הג'יפ. הוא סיפר כי ממקום האירוע חזר רגלית לאתר השמירה, ניסה להשיג מחליף ומשזה בושש להגיע, לקח את רכבו והחל בנסיעה דרומה לכיוון ביתו. הסיבה לשינוי בגרסת הנאשם במקרה זה, נעוצה בעובדה שנאלץ לספק הסבר מניח את הדעת לכך שרכבו צולם במצלמת מהירות בצומת אמונים בדיוק באותה דקה שבה צולם רכבו של המתלונן. המדובר סיפר כי נאמר לו על ידי הנאשם שנסע במקביל לרכבו של המתלונן על מנת לוודא שאין משטרה וגירסה זו מתיישבת עם הזמנים כאמור. על אף שהנאשם טען שהוא יכול להוכיח בצילום שרכבו נותר באתר השמירה, נוכח קיומה של מצלמת אבטחה במקום, נותרה טענה זו טענה בעלמא, ולא הובאה כל ראיה מצידו של הנאשם שתתמוך בגרסה, דבר הנזקף לחובתו.

בחינת המועדים מלמדת כי הנאשם והאחרים הגיעו לביתו של המתלונן ברכב. בתום האירוע, שניים נסעו בג'יפ והנאשם נסע במקביל אליהם ברכבו.

31. ערכה ומשקלה הראייתית של עדות כבושה הינה מועטה בשל החשד באשר לאמיתותה. זאת, כל עוד אין בפי העד הסבר משכנע ומניח את הדעת לטעמים שבעטיים כבש עדותו. מרכז הכובד מושם על הסיבה בגינה בחר העד לכבוש ולהסתיר עדותו כמו על שינוי הנסיבות שהניעו אותו לחשוף את המידע. ההנמקות לכבישת העדות נבחנות במבחן סובייקטיבי של מוסר העדות ולא במבחן האדם הסביר. בענייננו, מעבר לכך שעדותו של הנאשם אינה אמינה עלי, הנאשם לא נתן הסבר לכבישת העדות.

משקלה של ראיית דנ"א

32. אומנם לא הייתה מחלוקת לעניין מציאת DNA השייך לנאשם בזירת האירוע והנאשם, בסופו של יום, לא הכחיש הימצאותו בזירה, אלא טען לחלקו באירוע. היות והדגימה נאספה מהאזיקונים, והנאשם לא הכחיש הבאתם לזירת האירוע, אני סבורה שיש בנשיאת האזיקונים ממקום אחר אל זירת האירוע, משום תכנון מוקדם לשימוש שיעשה בהם ואיני מקבלת גרסאותיו של הנאשם בעניין זה. גם העובדה שלא נמצאה התאמה לחשודים אחרים מביאה אותי למסקנה שהנאשם הוא שעשה בהם שימוש בכפיתת המתלונן, ולא כפי שטען בליבה של גרסתו בבית המשפט. בע"פ 9724/02 אבו-חמאד נ' מדינת ישראל (תק-על 2003(3) 2182), קבע כב' השופט מלצר:

"בסוף כל הסופות, בדיקת הדנ"א אינה כה שונה מזיהוי של עבריין על-פי מראהו; וככל ששונה היא - נעלה היא על זיהוי בידי אדם ולו משום שזיהוי בידי אדם עשוי להיות שגוי או אף שלא בתום-לב. בדיקת דנ"א משולה לזיהוי בידי המדע המקובל, ועל כל אי-הנוחות הנלווית לזיהוי מעין-זה - זיהוי שהוא כאילו 'בלתי נשלט' - זיהוי בידי המדע אינו נופל מזיהוי בידי אדם... בדיקת דנ"א בהסתברות סטטיסטית גבוהה (ובלא שנכריע במידתו של אותו גובה) ראויה היא שדינה יהא כראיה של טביעת אצבעות. ובהיעדר הסבר סביר - הסבר העשוי לעורר ספק בלב בית-המשפט - ניתן יהא להרשיע נאשם אך על-פי ראיה זו".

האם היעדר מסדר זיהוי קולי עולה כדי מחדל חקירה?

33. בעניין טענת ב"כ הנאשם כי היעדר מסדר זיהוי קולי לנאשם, לאחר שהמתלונן ציין ששמע את השודדים מדברים ומאיימים עליו, עולה כדי מחדל חקירה, ציינה כב' הש' ארבל בע"פ 8421/12 בן חיים נגד מדינת ישראל, פורסם בנבו, את הדברים הבאים:

"אין מחלוקת באשר לחובתן של הרשויות לניהול תקין של הליכי חקירה הנגזרת מזכות הנאשם למשפט הוגן. אולם נפקותו של מחדל חקירתי תלויה בנסיבות המקרה הקונקרטי, בהתאם לתשתית הראייתית שהונחה בפני בית המשפט לעומת הספקות שמעורר המחדל לו טוען הנאשם. במקרה דנן, מחדלי החקירה הנטענים אינם נוגעים לתשתית שהוכחה אלא לפעולות חקירה שבחרה המשטרה שלא לבצע. לאור חוזקה של התשתית הראייתית שהוכחה אין לומר כי נפל פגם בבחירתה זו של המשטרה שלא להוסיף ולחקור. די היה בנסיבות העניין בראיות שהובאו כדי להרשיע את המערער"

שעה שבית המשפט בוחן האם הראיות שהובאו בפניו, מספיקות כדי לקבוע אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר, לא דורשים את הראיה המכסימלית, אלא את הרמת נטל השכנוע. במקרה זה שוכנעת, מחומר הראיות שבא בפני, שהנאשם ביצע את המיוחס לו על פי כתב האישום.

הלכה ידועה היא, כי אין במחדלי חקירה לכשעצמם כדי להביא לזיכוי של הנאשם. נקבע, כי יש לבחון האם היה במחדלי החקירה כדי לקפח את הגנתו של הנאשם, וכי בשל אותם מחדלים נמנעה ממנו האפשרות להתמודד כראוי עם חומר הראיות הקיים נגדו או להוכיח את גרסתו. עוד נקבע, כי בחינת הטענה "נעשית תוך שקלול המחדלים הנטענים על רקע התשתית שהונחה לפני בית המשפט" (ע"פ 2489/12 פלוני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 13.8.2012, פורסם בנבו).

שעה שאני בוחנת את התשתית הראייתית האמורה, כפי שפירטתי לעיל, בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון, מצאתי כי במקרה זה, בעניינו של הנאשם שבפני, די בראיות שהובאו על מנת להרשיעו. בחינת טענת הסניגורית בדבר אי קיום מסדר זיהוי קולי, אינה משמעותית מבחינת ההשפעה שיכול והיה לה על המארג הראייתי, בעיקר נוכח חלופי הזמן מהאירוע ועד מעצרו של הנאשם.

סיכום של דבר

34. לאור האמור לעיל, מצאתי כי המאשימה עמדה בנטל הראיה המוטל עליה והוכיחה מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע את אירוע השוד המיוחס לו בכתב האישום ולפיכך הנני מרשיעה את הנאשם בעבירות של שוד בחבורה, עבירה לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין") וקשר לפשע, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין.

5129371

ניתנה היום, ט' כסלו תשע"ה, 1 דצמבר 2014, במעמד הצדדים.

מיכל ברנט , שופטת